

Entrevista a Pierre Roca

Palo Alto, Califòrnia al costat de casa

Una antiga fàbrica del Poble Nou acull la flor i nata del disseny català. Ens ho explica el seu impulsor.

Palo Alto, a l'antic Poble Nou barceloní, s'ha convertit en el centre de la modernitat. Aquesta antiga fàbrica del tèxtil, rebatejada amb nom californià, acull la flor i la nata del disseny català, en una superfície d'onze mil m². Xavier Mariscal, Fernando Salas, Pilar Sanglas o el mateix Pierre Roca hi tenen el seu estudi.

El lloc conserva l'arquitectura original amb la incorporació de nous elements decoratius, però sobretot funcionals. Tot ha estat restaurat i rigorosament decorat amb objectes vells reciclats per a una nova funció mai pensada pel seu creador. Així és com a Palo Alto et pots trobar les tanques de fusta utilitzades pel 50 aniversari del Mercat de la Boqueria al costat de les portes d'alumini utilitzades per a rodar un spot publicitari d'un cotxe. I és que a Palo Alto l'espai ho transforma tot i converteix qualsevol objecte en un possible tresor que algú sabrà redescobrir.

L'ànima i el pare espiritual de Palo Alto és Pierre Roca, un home que ha fet de tot "menys de metge", com ell mateix assegura. Va necessitar tres anys per fer arrancar aquest projecte i seixanta *trailers* per traure tota la runa de la fàbrica. Amb la paciència d'un sant i la vocació de tota la vida, Pierre Roca ha convertit Palo Alto en un Hollywood d'artistes i creadors.

Pierre Roca va nàixer al carrer de València, de Barcelona, cantonada amb Rambla Catalunya, on el seu pare tenia una carboneria. Es va criar a la verda Suïssa, on els seus pares van emigrar. Als divuit anys va tornar a Barcelona amb una idea al cap: fer cinema. En el món del cine va fer de quasi tot, o siga, doblatges, especialista en caigudes, ajudant de càmera, però no va dirigir ni actuar. També va treballar amb el fotògraf Oriol Maspons.

Més tard, del món del cinema va pas-

sar a fer de drapaire. Va muntar una empresa d'enderrocs, mudances i recuperació de materials de tota mena. Potser amb aquests contrastos es va forjar la seva capacitat per a estar al darrere dels muntatges de gran envergadura.

Precisament, una de les seues últimes facetes ha estat muntar escenaris, ofici que li va venir rodat per les circumstàncies tal com ell explica: "Dinava a la Font d'Espanya i a la taula del davant hi havia Mario Gas. Era quan es va fer el *Don Juan* al Born. Em va proposar muntar-ho. I així vaig començar a dedicar-

me a l'art dels escenaris i dels *atrezzo*s. Aquesta època s'ha acabat". Entre època i època també ha tingut moments de debilitats polítiques, debilitats que l'han portat a col.laborar en alguna campanya electoral.

—*¿Com va sorgir la idea de crear Palo Alto?*

—Jo no sóc de Poble Nou, ni hi he viscut mai, ni ganes. Però, m'agradava molt treballar-hi. Un dia el fuster d'aquí al costat em va dir que hi havia una fàbrica abandonada. D'entrada no m'ho vaig creure, em semblava impossible. Va insistir i la

vam anar a veure. Quan vaig entrar-hi per primera vegada semblava la selva, o millor dit, Pompeia, però corresponia al meu somni.

Vaig anar a veure els amos, una d'aquelles famílies catalanes conservadores que no estava disposada a fer res. Es veu que fins i tot havien proposat a l'Ajuntament que els expropiessin, iniciativa que va obligar l'Ajuntament a aclarir que el tema de les expropiacions funcionava al contrari. En un principi, no m'ho volien llogar perquè es pensaven que volia convertir la fàbrica en un aparcament per a camions. Els tractes amb la família van anar avançant i els vaig haver d'ensenyar el meu catàleg de coneixences. Vaig dir que conexia l'Oriol Regas i es veu que això a aquesta ciutat vol dir que ets de bona família i tot va anar millor.

Després va venir la fase d'arreglar-ho. S'havia de posar corrent, aigua i un munt de coses. Els diners han anat marcant el *tempo* de l'adequació dels locals. Una mica, aquesta idea ha estat com comprar un Rolls sense calers. En aquest projecte, no ens hem d'enganyar, en Mariscal ha funcionat una mica com a motor. Darrera d'ell han anat venint tots.

—*¿Quanta gent sou?*

Actualment som divuit o dinou, quan estigui ple serem vint-i-u. Constantment vol venir gent, però n'hi ha que quan arriben s'espanten perquè venen del Passeig de Gràcia i tenen por a perdre els seus clients, acostumats a l'Eixample. El canvi és dur i s'espantin.

—*¿Que té Palo Alto que no tingui un altre lloc?*

—En primer lloc, l'espai. Un espai que a l'Eixample és impossible d'aconseguir, sobretot al preu de 1000 pessetes el metre quadrat, que és el que es paga aquí. A l'Eixample, al carrer Llúria, per exemple, pagarien 400.000 pessetes m². L'entorn, també és important. No és el mateix treballar a un lloc en què surts i et trobes gent del ram que a un lloc on a la mateixa escala hi ha un metge vell, un advocat o un assessor fiscal. Aquesta relació de veïnatge et porta a un altre tipus d'interrogació. Això no vol dir que ens passem tot el dia uns a casa dels altres. Aquí, l'ambient és com el d'un poble que et saludes si et trobes pel carrer. Per exemple, aquest espai, on estem ara, és com l'Ajuntament. També cal dir que és un lloc on constantment passen coses i això crea ambient. Hi ha rodatges, hi ha presentacions de moda, actes de presentació... Això ens agrada. Recordo que l'any passat estaven rodant una pel·lícula de pira-

Pierre Roca i Xavier Medina.

JORDI MOREIRA

tes i hi havia com tres-cents tios vestits de pirates i al mig de tot aquell sarau, en Ferrater fent fotos a una *top model* americana i uns japonesos dalt d'un Mercedes que venien a veure Mariscal. Són situacions divertides.

—*¿Qui es va inventar el nom de Palo Alto?*

—Vaig ser jo, per la xemeneia que hi ha. Després, vaig saber que a Califòrnia hi ha un poble que es diu Palo Alto, just al costat de la Universitat d'Standford. És un poble on viu gent molt sana, que fa esport i veu cervesa de marca.

—*Tots sou creatius. ¿Això és una casualitat?*

—Sí i no. Palo Alto agrupa gent que treballa en el món de la creació perquè aquest món em divertia. En cap moment m'ho he plantejat com un negoci immobiliari, evidentment, per falta d'experiència per la meua part. Tot ha anat sortint sobre la marxa.

—*Ja que teniu tots unes afinitats en comú deu haver-hi bona relació.*

—La relació és bona, perquè això no sembla una comunitat de hippys en cap moment. Hi ha negocis d'envargadura. Per exemple, Fernando Salas fa 140 botiges Levi's per a tot Espanya. Hi ha Xavier Mariscal, hi ha un escultor que va a Nova York com jo vaig a Reus. En definitiva aquí hi ha negocis que funcionen.

—*¿La gent que té l'estudi aquí també hi viu?*

—No. No vull que hi visqui ningú. Així no es barregen històries i no hi ha roba estesa, ni nens, ni.....

—*Abans has dit que feieu festes. ¿Quin n'és l'objectiu?*

—Jo faig sopars per als amics perquè és el meu *hobby*. S'ha fet una revetlla de Sant Joan perquè els de la Costa Brava van llogar l'espai, alguna festa d'amics meus i, també, s'ha fet les Aldeas SOS. M'interessa que gent que no ha vingut mai vingui per a aquí. En una de les festes que vam fer, primer van venir els fills de la *jet*, la *jet* econòmica, no la de l'UP & Down, i darrere van venir els seus pares. En Sandoval quan va venir va dir que feia anys que no veia tanta concentració de calers, que si passava alguna cosa en aquella festa el país quedaria desmembrat. D'alguna manera, tot això fa que es parli més de Palo Alto.

De totes maneres la meua vocació no és fer festes. En aquest moment diem que no a molta gent perquè no volem molestar els veïns. Una altra cosa són els actes i les presentacions.

—*¿És cert que hi vols posar un restaurant?*

—Sí, es dirà Café Industrial. Estic en tractes amb un soci, en Jaume Serra, promotor de l'hotel de la Plaça Espanya, i els del Bulli. Serà un restaurant de carn a la brasa però sense barretina. Per a entendre'ns, sense la connotació de la faixa i la barretina. Sóc conscient de

Who is Who a Palo Alto

Josep Owen.....Fotògraf
 J. Manuel Ferrater.....Fotògraf
 Fernando Salas.....Interiorista
 Xavier Mariscal.....Dissenyador
 Elisabeth Mas-Bagà.....Maquetista
 Plantes (Pilar Sanglas).....Art Floral
 Mark Harrington (Escola d'Art Pafestmouth).....Pintor
 Passarel.la.....Llum i sonorització
 Javier Medina.....Escultor
 XYZ (Agustí Romat i Mario Sans).....Fotògraf i disseny
 Kim Jansana i Montse Pastor.....Fotògraf
 Francis Vicent Sala.....Pintor
 Victor Pérez Porro.....Decorador
 Sandra Parsakian.....Pintora

quin a fins punt la gent d'aquesta ciutat és esnob, i suposo que serà un èxit. A part tinc una empresa de lloguer de material per a actes i altres i m'invento coses. Exactament és una empresa per llogar-hi cadires.

—*¿Si els amos de l'ex-fàbrica la venen has pensat en alguna solució?*

—Si la venen intentarem comprar-la entre tots. I, si es posen intractables implicarem l'Ajuntament, la Generalitat o qui sigui perquè em deixin el meu local per poder-hi treballar.

Lali Ferrando